

2K84
box a

En skion

Rye Biise,

Hvorudi

En Deel Tal af den Hellige
Skrift, fra Et til Tolv, som viser
hvor mange de ere, eller haver været af det
eller det Slags; For Exempel: Een Gud,
To Steen-Tavler, Tre Patriarcher,
Fire Evangelister, Fem Mose-Bø-
ger, og saa fremdeles.

Begynder saaledes:

En Biise ville vi sunge, &c.

Synges med sin bekiendte Melodie,

Bergen, trykt 1800.

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE
LIBRARY
The University of Cambridge
Library
The University of Cambridge
Library

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE
LIBRARY

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE
LIBRARY

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE
LIBRARY

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE
LIBRARY

I.
En Bøsse ville vi svinge
Om nogle Skriftens Tal,
Dg det med Mund og Tunge,
Som I nu høre skal,
Dens Kraft og Indhold,
Hvad den har inde at være,
Den gaaer fra Et til Tolv.

2.
En Gud alting regierer,
En Troe og saligt Haab,
En Jesum, Frelser kiere,
Eet Livsens Ord, een Daab,
En Himmel med Behag,
En Soel Verden opluser,
En sidste Domme-Dag.

3. So

3.
So Menneſker Gud gjorde,
So Lovens Tabler gav,
So Teſtament i Orden,
So Lys paa Himlen brag,
So Navne Jeſu Chriſt,
So Naturer udi Chriſto,
So Beye er' forviſt.

4.
Ere Engler udi Sodom,
Ere Artifler i Eroen er,
Ere Perſoner i Guddommen,
Ere Patriarker fier,
Ere Wiſe af Oſterland,
Ere Qvinder ud til Groven,
Ere Mand i Dvnen Brand.

5.
Fire Evangelifter,
Fire Glaas Sæde-Jord,
Fire ere Aarſens Lider,
Fire Propheter ſtor,
Fire Binde om Aaret er,
Fire

Fire Clementer,
Fire store Monarcher.

6.

Fem ere Mose-Booer,
Fem Siud Menneffen har,
Fem ere Kare-Slytter,
Fem Christi Bunder var,
Fem Brod, Fem Tusind Mand,
Fem Tomfruer de Kloge,
Fem daarlige paa Stand.

7.

Ser Steenkar udi Gana,
Ser Arb vds Dage du har,
Ser Dage de sanket Manna,
Ser Timer Morket var,
Ser Allen Goliath var,
Ser Dage Gud han skabte
Ser Giernings store Bænk.

8.

Syv Ord monne Jesus tale,
Syv Bonner i Fader vor,
Syv Dage i Uger alle,
Syv Verdens Bunder stor,
Syv

Vi vil nu hermed ende
Vor Buse med disse Sal,
Gud os sin Naade sende
Naar vi bortvandre skal,
Og aibe os Himmerig,
At vi hannem love og prise
Altid og evindelig.

En ny Bise.

Forsattet af

Ole Sevatsen Sortteberg,
Skoleholder i Nals Præstegjeld i Hallingdalen.

Vel. Væe mig at jeg saa mangenslund ic.

Alting i Verden har sin Tid, Som Skriften os
monne forkynde; Enhver maae besenke, at stræbe med
Tid, Sig ikke mod Nogen forkynde; Den onde Na-
tur, som udi os boer; Den stræbe saa ofte at føre
os bort, Paa Syndens Veie at vandre.

2,
Betragte jeg vil mit Levnetsløb, Dg kortelig
det afmale; Den Tid vi leve den er kort, Vi maae
den ei forhale, Omvendelsen man tænke paa, Det
Ragnskab som forestaaer, Naar Gud til Dom os
kalder.

3.
Calenderen skriver Attenhundred' og Ni, Serten-
de August det bliver, Til Verden jeg fødtes paa den-
ne Tid, Af Fattige Forældre kommen, De mig opdrog
udi Gæ og Dugt, At Greden med Tiden skal bære
sin Frugt, Formaninger gode mig gave.

4.
Da jeg var i mit fjerde Aar, Dg Bogen skulde
lære, I Forskning det meesomt var, Jeg gierne vil

de være, Fra det Arbeide qvit og fri, Jeg skjønte ei
hvad som der i, Guds Ord var beskrevet.

5.

Endskjøndt jeg siden denne Tid, Fik stor Lyft til at
læse; Studeringen ei bragtes vidt, Men jeg forblev
nu stedse: Udi min Faders Huus og Boe, Der fik
jeg Brød, der fik jeg Roe; Min Skjæbne jeg ei
kjendte.

6.

Friskelser mange sig indsandt, Da jeg var ni Aar
gammel, Min Roe og Glæde den forsvandt, Mit
Hjerte fuldt af Jammer, Min Nød ei nogen vidste
om; Thi jeg ei taledes derom, Det Gud alene
kjendte.

7.

Guds Gjerning stor og mægtig var, Han Fri-
stelsen bortvøndte, Saa jeg derfra blev løs og klar,
Som Fangen af en Lænke; Guds Godhed uden Lige
er, Jeg derfor Takken ham frembær, Som Miskund-
hed beviste.

8.

Hyrdelivets stille Roe, Jeg mig derpaa besitter;
Fra jeg var Ti til Serten Aar, Jeg mine Faar be-
vogter; Jesus den rette Hæder er, For Sjelenes han
Omsorg bær, At de ei skal omkomme.

9.

Jeg maa med David bryde ud, Dg noksom maa
bekjende, Min Synd er stor, o gode Gud, See ned
til mig Glende; Løs mig af disse Sorgens Baand,
Ræk mig, o Gud! en hjælpsom Haand, Du kan mig
bedst hjælpe.

10.

Kald paa mig i din store Nød, Det haver Gud
besalet; Han kan udfrie fra evig Død; Han haver os

bevaret, Fra Synd og Satans-Argelift, Der han os
sendte Jesum Christ, For Mennesken han Døde.

11.

Vær heraf alle en og hver, Dg Lad os ret be-
tænke, At Gud Mennesken havde kjær, Der han sin
Søn nedsendte, For Verdens Synders Skyld, han
led, Gud har ved sin Barmhertighed, Sit Naades Lys
os rækket.

12.

Min Daabes Pagt jeg igjentog, Jeg atten Aar
var gammel; Hos Pastor Grötting læste jeg til Con-
firmationen, Daab's Løftet nu fornynet var; Vor
Sognepræst jeg Haanden gav, Dg Pagten blev gjent-
taget.

13.

Nu vil jeg melde nogle Ord, Hvad siden mig
har hendet, Isra min spede Barndom, Jeg haver mig
henvendet, Til Skrifterne at grandfke i, Jeg har an-
vendt min største Tid, Til saadant at fuldsøre.

14.

Dplysning jeg i Skriften fandt, Den Skat er
uden Lige, Som ingen os berøve kan, Naar vi os selv
ei spige, Jeg var ved fem og tyve Aar, En Sorg jeg
i mit Hjerter saer, Som snart ei kan forsvinde.

15.

Paa denne Tid en Sorg jeg fik, Min gode Mo-
der døde, Hun lyv og fyrgetyve Aar, Blev da forløst
fra Møde, Jeg haaber Gud hende til sig tog, Da Ver-
dens Møie hun forlod, Dg blev bortsendt til Glæde.

16.

Dvæder hun i Engle-Chor, For Guds og Lam-
mets Throne, Hvor Glæden evig er og stor, Dg in-
der Vrens Krone, Iblant Guds Børns skjonne Flok,

Der har hun Røe og Glæde nok, Dg Hvile for sin
Moie.

17.

Ræk os din Haand, o milde Gud, Naar vi er
ved at falde, Dg at vi vogte Sind og Mod, For
Verdens søde Galde; Tænk paa din Gud og Sta-
bermand, Dg Jesum Christ vor Frelsermand, Den
Helligaand vor Trøster.

18.

Saa tornefuld er Livets Gang, Dg tung er den
at vandre; Betænk at Evighed er lang, Thi maa vi
snart forandre: Med Veder gjøre Bon og Bod, Til-
giv du vore Synder stor, Dg Salighed os give.

19.

Trød for os frem vor Talsmand god, O! Bon-
nens Aand tillige, Om Sorgen knækket har mit Mod,
Mit Haab det staaer vedlige; Thi om end Lykken er
imod, Derpaa kan Gud vel raade Bod, Som Sorg
til Fryd forandrer.

20.

Und mig, o Gud! min korte Tid, Uborlig at
betænke, Dg at jeg vender Sind og Mod, Fra Ver-
dens tunge Vænte: Jeg derpaa Sangen slutte maa,
Gud giv os Alle at vi maa, Guds Rige engang
nyde.

Christiania 1836.

Trykt og tilkjøbs hos Frederik L. Steen.

S a n g e.

Forfattede af

Die Sevatsen Sortteberg,
Skoleholder i Nals Præstegjeld i Hallingdalen.

Christiania 1836.

Trykt hos Fr. L. Steen.

1840

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1840

Til Kongen!

Mel. Mig Verden vrang er bleven ic.

Vor naadige Konge, Kong Carl Johan, Sine Lande styrer Han til Glæde, O Herre! lad Ham en høj Alder opnaae, Og virke til Rigernes Vre. Lad Norig og Sverrig forenede staae, Om Fiender true, med Seier de maae, Fremle sin Konge imøde.

2.

Med Wiisdom og Kraft du vor Konge omgiv, Et Monster for Konger Han være, Sid at Han maae leve er lykkeligt Liv, Til sine Undersaatteres Glæde: Lad Laster og Lyder af Landet bortflye, Lad Gudsfrugt og Dyder fremspire paany, Saa det kan vor Herre behage.

3.

O lykkelige Norge! fornoielige Land! Vor Tidspunct er en af de Bedste; Vi aldrig har haft nogen Konge som Han, Vi elske maae Gud og vor Næste: Lad Kongen omgives med Sundhed og Fred, Saa Landets Indvaanere glædes derved, Lad Riget i Velstand florere.

4.

Til Noriges Bedste et Storthing samlet er, Som med Kongens Samtykke er berammet, Der samlet er Landets udmærkede Mænd, Grundloven det saa har bestemt, For Kongen og Landet for Folket især, Maae Lovene dyrkes og holdes saa hær, Som enhver med Tak maae paafføgne.

Min Sang jeg vil flutte, af Hjertet onske vil:
 At vi alle for Himmelens Throne maae samles, Hos
 Herren udi hans Herlighed, Sid Kongen maae arve
 Wrens Krone, Dg lad ham i din Have, med Pal-
 megreen i Haand, See de gode Frugter blomstre, Som
 han har udsaaet, Dg spire i Ewigheds Have.

Til Kronprindsen!

Lad Du, o Gud! din Almagts Haand, Ledfage
 Dscar hvor han frem, I denne Verden vandrer;
 Hold over ham din Varetøgt, Belsign Du hans gan-
 ste Slægt, Fra alt Ondt som kan ramme, Dg naar
 Han ud fra Verden gaaer, Du vil hans Sjæl an-
 namme.

O Gud, Hans Liv velsigne Du, Dg lad Ham
 komme Dig ihu, Hvad Han sig foretager; Veiled
 Ham med din gode Vland, Dg styrk ham ved din
 Haand, Saa Han din Ver kan kende, O store Gud
 i Himlens Land, Hør dette som vi bede.

En liden Sang,

som er skreven i de urolige Dage,

af

Lars Nielsen Haastrop,
Artillerist ved Kronprindsens Regiment.

Bergen 1854.

Trykt hos Chr. Dahl, K. S.

Melodie: Hjertelig mig nu længes.

1. Gud! som alting raader og alle Ting
formaaer, Kan vi nu ei undgange, men maae til
Krigen gaae: Saa giv du os i Sinde, at stride
mandelig, Og skal vi Døden finde, saa giv os
Himmerig.

2. Farvel nu alle Venner, farvel vi sige maae,
Fra alle dem vi kjende, vi nu maae skilles saa, Og
skal vi aldrig mere i Verden samles her, Saa giv
at vi maae samles, hvor Guds Udvalgte er.

3. Hvad har vel forarsaget, at vi nu have
Krig? Mon ikke vore Synder, som vi har levet i?
Al! jo, vi maae bekjende, vi deri skyldig er, Saa
lad os nu omvendes til vores Frelser kjær.

4. Endnu er Naadens Dage og Himmerig at
naae, Maaſkee vi meget sage vort Banesaar kan
faae. Men naar kun Sjelen havner i Himmeriges
Havn, Saa er det jo det samme, hvor Legemet
blir af.

5. Ak! lad os aldrig glemme, hver Aften og hver Dag, Hvert Dieblig og Lime, at bede Synden af, At Gud for Jesu Pine og blodig Lidelse, Vil kjende os for Sine og gjøre os salige.

6. Bedrøveligt at høre og jammerligt at see, Bedrøveligt at spørge Skjærtorsdags bitter Dee, Der Mange da blev saaret, ja mange Flere død, Der Mange var omborbe, som vel i Blodet stod.

7. Ak, naar vi dog betænke, hvad der os forestaar: Et Slag, som vi kan vente, at Livet Ende faaar. Ak, Brodre! lad os alle med Taarer falde ned, Den store Gud paakalde om Fred og Rolighed.

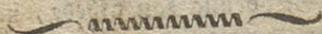
8. Maaskee den Straf og Brede, som Landet trues med, Vi hornlig kan afbede, naar vi er enige. Ak! lad os da forene vor Bøn i Troen saa, Og det af Hjertet mene: Gud os bønshøre maae.

9. O, Jesu! for din Pine og dine blodig' Saar, Du fresse vil jo dine, det du jo lovet har. Saa lad os nu erfare, at du vor Fresser er, Og Fædrelandet spare, om det din Bittie er.

10. O, Jesu! see i Naade til dine Skabninger, Og tugt os dog med Mange, vi veed du naadig er. Ak! lad dig dog bevæge af al den Suk og Graad, Vor Fædreland udse for Fred med dig at faae.

11. Nu, Fader! dig forbarne, vi det oprigtig
meen, Og straf dog ei os Arme, som vi det har
fortjent. Vi la'er ei af at bede, før du os hjelpe
maae, Du naadig os bønne: vi Fred med dig
kan faae.

12. Ak, mine kjære Brødre! betænk eder vel,
Mens Naadens Dage ere, da sørger for Jeres
Sjel; Maaskee vi snart kan ende vor Liv i Verden
her, Saa lad os nu omvende til vores Skaber
kjær.

En meget smuk
Kjærligheds = Vise.

*****

Mel. Du yndigste Duffel! du deiligste Møe ic.

Jeg længes saa meget, min sødeste Ven!
Dit jeg kan faae tale med Dig;
Al, naar skal jeg see Dig, min Engel! igjen,
Naar Du nu bortreiser fra mig;
Med Længsel jeg æder mit Brød
For Dig min Udvalgte saa sød,
Naar Du igjenkommer, saa er jeg hortsød.

2. Al bliv kun i Stilhed, min sødeste Ven!
Lad ingen bedrage Dit Sind!

Jeg vil Dig af Hertet forsikre igjen,
Du er Allerkjæresten min!

Oprigtig jeg elske vil Dig,
Saa længe Gud under mig Liv;

Jeg skal være trofast i Fred og i Krig.

3. Lad os nu troloves med Herte og Mund,

Og give hverandre vor Haand,

Og elske hverandre hver Tid og hver Stund,

Og knytte saa Kjærligheds Baand;

Jeg sværger ved Liv og ved Død;

Jeg er og skal blive Din Møe,

Hvad enten Du reiser paa Land eller Søe.

4. Mit Herte og Haand, allerkjæreste Ven!

Med Troskab jeg giver til Dig!

For alt, vær mig tro til jeg kommer igjen!

Hellst vil det nok koste Dit Liv;
Det første jeg tager da fra Dig,
Blier Haanden, som Du nu gav mig;
Du svor mig nu Trofskab ved Vere og Liv.

5. Det kunde jeg ventemed Net og med Skjel
Om Du finder Falskhed hos mig,
Du kunde med Billighed slaae mig ihjel.
Om jeg var utro imod Dig!

Før flyttes skal Bjerge og Land,
Før jeg giver andre min Haand,
Nu da vi er bunden med Kjarligheds Baand.

6. Nu horer jeg Trommer og Vibernes Skrald,
Nu maa jeg bortreise fra Dig!

Adio, kjære Ven! jeg Dig tro blive skal,
Gud være med Dig og med mig!

Jeg venter nu Ordre og Bud,
At følge med Krigsfolket ud,
Med Kaarde og Bøsse, med Rugler og Krud.

7. Vi gjorde os rede og det i en Hast,
Vor' Sager snart færdig' mon faae:
Et Skib blev tillavet med Seil og med Mast,
Herpaa vi ombord maatte gaae;

Vi skreeg da hver eneste Mand:
„Hurra for vort Fædreneland!“

Gud Herren os hjælper! thi han ene kan.

8. Vi lettede Anker og hidsede Seil,
Vi Binden saa foi'lig mon faae,
Med Styrmand og Lodse, som ikke tog Feil:
Til Holsteen vi da monne gaae;

Vi vare der i fem Mars Tid,

Dg tjente vor Konge med Flid;
Bort Land at forsvare mod Fiendens Strid.

9. I Holsteen, der leved' vi herlig og vel,
I skønne Palladser vi laae;

Vi blev exerceret og monstret saa vel
Vi skulde mod Fienden gaae;

Men Herren det lavede saa,
Vi Hjemløv fra Holsteen mon faae,
Med Styrmand og Lodse til Norge at gaae.

10. Jeg horte strax da jeg til Norge kom ind
At min Kjæreste var mig utro,

Jeg blev da saa ivrig i Herte og Sind;
Dg jeg fik da slet ingen Noe:

Jeg fik strax Forlov, og derpaa,

Jeg Nat og Dag hurtig mon gaae.

At jeg dennem snarlig adskilt kunde faae.

11. Saa hastig jeg reiste, at jeg kom bestemt,
Den Tid de for Præsten mon staae:

Mit Herte og Sind var saa heftig beklemt,
At, hvor vil dog dette tilgaae!

Mit Herte og Hoved var nu

Snart færdig at briste itu,

Saa haardt var jeg ængstet i Sind og i Hu,

12. Der de stod for Præsten, da kom jeg derhen.

Der han monne spørge dem til;

Paa det andet Spørgsmaal, da traade jeg frem,

Jeg hastig adskille dem vil;

Den Karl jeg snoede vel fast,

Han stubte til Jorden med Hast,

Saa greb jeg da hende om Haanden vel fast.

13. Jeg tog hende da udi Haanden saa haardt,
At Blodet af Fingrene sprang,
Saa trakte jeg Kaarden af Balgen med Fart,
Du gier mig Din Haand nok en Gang!
Du veed hvad Du lovede mig,
Den Tid jeg bortreiste fra Dig,
Nu over Du mod mig en skrækkelig Svig.

14. Paa Dig fort paa Døren, Du skamfulde
Gast;

Hvorfor vil Du snige Dig herind?
For skal Du opfyldes med Skam og med Last,
For Du skal faae Kjæresten min;
Ja for skal der springe tre Liv,
For Hende, for Dig og for mig;
Men hvem var da Marsag til saadan en Krig.

15. Og Præsten han rødmed' og diegnet ^{dermed}
Han talede strax disse Ord:
Det maa ei passere her paa dette Sted;
Her maa Du ei ove sligt Mord!
Stil Kaarden i Balgen igjen;
Thi Du skal beholde Din Ben;
Er Sagen kun rigtig, saa vier jeg dem.

16. Den Anden fik Prygl udaf Sabeln saa
haardt,

At han maatte skynde sig ud;
Han sprang som en Love til Skoven med fart,
Han maatte forlade sin Brud;
Den Kette han tog hende an,
Han blev hendes kjæreste Mand;
Thi Præsten dem viede sammen paa stand.

Sælges for 4 Skilling.

No. 699.

En lystig Kjarlighedsfang.

Mel. D hvor skal jeg gotte mig.

D hvor maae jeg glæde mig
Her nu i denne Flok;
Ehi her dog vanke nok
Hos denne Rok;
Synge lidt, drikke til
Det vi alle gjerne vil.
:: D hvor maae man glæde sig
I denne Flok. ::

D hvor jeg dog sørge maae
Naar ei min Pige var;
Ehi jeg ei Glæde har
Førend jeg taer
Min Gubboms-Skat paa mit Skjød
Dg naar da saa Fløiten løb
:: Lystig vi i Dandfen gaae
Med Glædens Par. ::

D hvor jeg nu lystig er;
Ehi vi i dette Huus
Drikker af Glas og Kruus
En lille Kruus,

Peter Knud 13

13. Jeg tog hende da i di Haanden saa haardt,
At Blodet af Fingrene sprang,
Saa ^{hvide} i en Gaarden af Ralaen med Kart,

Du
Du
De
Nu
14.

Synge til, spadsse lidt,
Hver tager Glasset sit,
:: D hvor er mig Slutten kjær
Det lille Pus. ::

H
F
F
S
F
M

A Ingen Ting hvor jeg gaaer
Mere kan glæde mig
End naar jeg skuer dig;
Thi ingen lig
Jeg finder dig min Skat
Som klarer Sorgens Nat
:: Dg nu som den blide Vaar
Gjør Dagen blid. ::

15
H
D
S
S
C
1

S Du skønne bedste Slut,
Lykkelig er jeg nu
Derfor jeg takker Gud
Dg vil ei gru;
Thi jeg paa Jordens Rand
Nyde min Lykke kan
:: Hos dig min elskte Slut
Staaer blot min Hu. ::

D
S
S
S
S
S

G D henryktsfuld ved din Barm
Jeg drukner i Elskovs Hav,
Thi du min Støttestad
Mig Lykken gav.

D Skaberinde god
Til al min Hjertero.
:; Kun alene i din Arm
Jeg staaer mig brav. :;

No. 700.

- 1 En Vise som jeg haver digtet
for eder alle og enhver,
og den er om en liden Pige
som jeg haver havt saa inderlig kjær.
- 2 Hun havde mig jo da lovet
Trofskab foruden al Svig,
en anden mig hende har frarsøvet,
derfor er al min Glæde forbi.
- 3 O du min elskte bedste Pige,
min allerbedste gode Ven;
thi Haanden du mig har jo givet
men du har taget den igjen.
- 4 O Anne at du aldrig smager
de Dvaler som fortære mig
og vilde jeg tage mig af Dage
det vil dog vistnok glæde dig.

13. Jeg tog hende da udi Haanden saa haardt,
At Blodet af Fingrene sprang,
Saa

Du

Du

De

Re

14

Hi

Se

Se

So

Hi

M

15

H

H

H

H

H

H

G

1

2

3

4

5

Men bette mig skal ei fortryde
om du kan faae en bedre Ven
men at du dog engang kan nyde
oprigtig Elskov af en Ven.

Du min elste bedste Pige
du var saa from, du var saa god,
du legte, spogte ved min Side
og gjorde intet Lam imod.

Thi Haand og Hjerter du mig har givet,
men du har taget det igjen,
jeg nu derfor vil dig tilgive
fordi du var min utro Ven.

Nu vil jeg ikke mere skrive
forat Pennen den bliver saa trang,
den Bise haver jeg dog digtet
for Liden var mig saa lang.

Den Bise den er jo uddigtet
udaf en dansk Artillerist
og om de da hans Navn vil vige
Flygger er mit Navn og det er vist.

Saaes hos Tribleris Enke, Holmensgade 107.

En ny Bise,

under sin egen Melodie.

Til Trykken besordret

af

Lars Olsen Bolstad.

Sælges for 4 Stilling.

Bergen 1838.

Trykt hos Chr. Dahl, K. S.

13. Jeg tog hende da udi Haanden saa haardt,
At Blodet af Fingrene sprang,
Saa

Jeg fik da stor Lyst til en Pige engang, Den
Pige forglemmes ei maa, Saa ofte som jeg
hende haver taget udi Fang, Skjøndt hende
jeg aldrig kunde faae; Troe mig jeg vil sværge
paa det, Havde jeg dig ei for Dine seet, Saa
havde jeg i Verden fremvandret saa let.

2.

Den allerførste Gang jeg begyndte nu
at beile til dig, Jeg mindes hvad du svarte
mig den Gang, Jeg troer nok min Ven kommer
snart igjen til mig, Derpaa tog du mig udi
Fang, Men havde du svaret mig saa Mit Hjerter
du aldrig skulle faae, Saa havde jeg slet aldrig
forladt mig derpaa.

3.

Du yndigste Pige du mindes vel at Hver
Gang jeg har sovet hos dig Og mig til hverandre
udi Armen tog fat Saa tænkte jeg paa Trost
imod dig, Saa mangen fornøielig Stund Du
kysset mig med din Mund, Men nu er
jeg bedragen med Svig og Underfund.

4.

Nu vil jeg fortælle hvorledes det gik,
Da hendes Forældre det fornå. Og mee til
hverandre stor Kjærlighed fik, Men see nu hvor
ledes det gik, Thi Falskhed boer i hendes Barm,
En anden hun tog i sin Arm, Det kan en
hver vel tænke, det var for mig en stor Harm.

5.

Nu kan jeg vel see og nu kan jeg vel for-
staae At du har to Tunger i din Mund,
Med Tungen du mig da saa haardt mon ned-
staae Og vil mig nedstøde til Grund, Men
vogt dig for Hoovmodighed, Betænk du har
svoret en Eed, Thi Gud kan belønne din Falsk-
hed saa leed.

6.

Nu vil jeg slet ene i Verden her gaae,
Og Nigler jeg ellers ei meer, Saa yndig en
Nigler jeg aldrig kunde faae, Saa den som jeg
før havde kjær, Slet aldrig hendes Lige jeg
saaer Saalænge som Verden den staaer, Slet
aldrig i Verden det Duffe jeg naaer.

7.

Nu maae jeg med Sorrig og Angest
gaae Sit Hjerter til en Anden hun har vendt;
Et smilende Ansigt til en Anden hun seer, Det
gjar nok mit Hjerter beklemt. Du yndigste

13. Jeg tør
At B

Dukke og Møe, Du var min Veninde saa sød,
Betænk at jeg maae nu af Længsel bortdøe.

8.

Jeg dem monne spørge med Erbarhed
fin, Min Tanke og Begjæring er saa, Om
det skulde skee med jers Villie og Sind, At
jeg eders Datter skulde faae; Men jeg maae
bemelde de Ting, De synes vel jeg er for
ring, Men min Tanke og Sind staaer til
Nigen saa fin.

9.

De mig monne svare den Tanke du har
Vor Villie er dertil ogsaa, Du tør ikke tale
om Rigdom saa rar, Vor Datter du gjerne
skulde faae; Saa beder du til Herren vor
Gud, Frygt hannem og hold saa hans Bud,
Saa bliver du vist hjulpen for Rigdommen
ud.

10.

Du maae jeg til Slutningen sige god Nat,
Mig Tiden tillader ei meer At skrive, det kunn
de jeg ønske dig at Om vi ei nu findes her
meer Alt paa denne syndige Jord, At vi is
blandt Englenes Chor skulde møde hverandre
udi Glæden saa stor.

En ny Vise,

En ny Bryllupsvis.

Til Trykken befordret

af

Isak Magnusen Skarve.

Sælges for 4 Skilling.

Bergen 1858.

Trykt hos Chr. Dahl, N. S.

Wel. Hvor elskelig synes dit Bølligsted.

1.

Den deilige Paradis: Have saa skøn,
 Bore første Forældre med Glæde,
 Gud lod dem forære al Have saa skøn,
 Al Herlighed var der tilstede,
 Brudgommen og Brud
 Belsignede Gud,
 De sig over Jorden udbreder.

2.

Høitærendes Brudgom, høitelskende Brud,
 Jeg vil eder ønske til Lykke,
 I følge den Orden, som sagt er af Gud,
 Til Liver al Glæde og Smykke;
 Gud Herren saa vil,
 Giv Lykke dertil,
 Lyksalighed Eder besmykke.

En ny Vise,

3.

Til Vre jeg drikke vil Brudgommens Skaal
Og Brudens Skaal ogsaa tillige,
Gud give dem Begge Lyksaligheds Maal,
Ulykke fra dennem bortvige,
Lyksalighed stor,
Mens de er paa Jord,
Og samles med Fryd i Guds Rige.

4.

Som Abraham, Isak og Jacob, der var
Gudfrygtig blandt hellige Fædre,
I Ægtestand ventlig de levet her har,
Og Ægtestand meget lod hædre,
Lev saa eders Tid,
Med Dyder og Flid,
Til I faae det Liv som er bedre.

5.

Den vise Kong Salomon giver stor Priis
De dydige, herlige Qvinder,
Og Syrak det Samme, som ogsaa var viis,
Han siger at hvem som har fundet
En Hustru saa from,
Af Herren bekom
En Gave, hvis Glæde han finder.

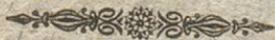
13. Jeg tro
At B

6.

Spil høit paa Violon, giv Strængene Klang,
Lad høre Violon kan klinge,
Nu vilse vi dandse paa Gulvet engang,
Dg med Pigerne lystelig svinge,
Saa drikke vi om
Til Skaalen er tom,
En fuld igjen lader os bringe.

7.

Nu have vi levet saa herligt og vel
I Bryllup med Glæde og Gammen,
Nu Tiden er kommen, vi stilles maae ad,
Til Afsted vi drikke vil Drammen,
Vi Afsteds Skaal drak
Dg siger stor Tak,
Tak for et godt Bryllup tilsammen.

En ny Vise,

indeholdende en Samtale imellem en Sornst og en
Vork, efterat Slaget var færdi ved Færdanden

En ny Vise,

under sin egen Melodie.

Til Trykken befordret

af

Lars Olsen Bolstad.

Sælges for 4 Skilling.

Bergen 1859.

Trykt hos Chr. Dahl, N. S.

1.

Der ginge to Piger alt udi en Lund,
For at plukke de Blada saa skjonna,
Den ena hun var nu saa hjerteligen glad,
Den Andra hun var saa bedrova. ;:

2.

Den Riga hun talte til den fattiga saa,
Hvorfor er du saa bedrova,
Haver du mistet din Fader eller Moer,
Eller haver du mistet din Era. ;:

3.

Hverken har jeg mistet min Fader eller Moer,
Ei heller har mistet min Era,
Men jeg sørger meest for min unge favre Svend,
Som jeg udi Hjerte har saa kjær. ;:

En ny Bise,

indehavende en Samtale imellem en Svend og en
Kone, efterat Slaget var brødt ved Haanden.

4.

Dg Ungersvend han stod ikke langt derfra,
Han hørte hvad de Jomfruer mon tala,
Siig mig, o store Gud, som i høie Himmel boer,
Siig mig hvilken disse jeg skal tage. ;:

5.

Lager du den Rige, som Rigdommen har,
Dg lader saa den Fattig' bortfara,
Hun sukker og sørger i alle sine Dage,
Hun sælger mangan forrigfulde Laare. ;:

6.

Dg Ungersvend han siilte sig saa sagtelligen frem,
Dg tog saa den Fattige ved Haanden,
Dg du skal væra min og jeg skal væra din,
Saa leve vi begge To tiffammen. ;:

7.

At Ungersvend, at Ungersvend, hvad tager du dig for,
Som tog nu den Fattige ved Haanden,
Hvorfor tog du ikke mig, som Rigdommen har,
Dg lod saa den Fattige bortgange. ;:

13. Jeg tro
At B
S

8.

Ja Rigdom det er kun et Laan udaf Gud,
Dg Fattigdom det er en Belønning,
Men den, som er rig, han lever sjelden glad,
Den Fattige er fornøiet med da lilla. :;

9.

Dg Veblet det voper saa høit op i Top,
Det modnes, til Jorden at falda,
Men den, som blier foragtet af sin lilla gode Ven,
Han bliver vist foragtet af de alla. :;

En ny Bise,

Indehavende en Samtale imellem en Svendsk og en
Dansk, efter at Slaget var færdigt ved Borbyden
den 12te September 1808.

Kan singes bedst; naar Svendskunge og Svare hin
anden høyr sig Bise.

Ma. O Gud! vor Kærses Sæl! u.
Eller: Mars! Mars! i Sverige ind! u.

Forfatteren er

Christoffer Nielsen Schierdhoff,
af Gløbbens Prospekt og i Korsfjord.

Bergen, trykt 1812.

1. Som hid du svenske Mand, Vi vil med anden
tale, Sagles som jeg kan Jeg spørge vil og
svare: Hvorfor kom du idag Med saadan voldsam
Magt, De alle tænke at ra Eller svare.

Svensken.

2. Ven som forfulde du har Af mig nu opskaar
ret, Du er og ei saa rar, Min Bold har og
beqaer: Du skal er Naefag til Denne Jib og
Svulst. Du Sid du tog med Piff Skidvagleo
fra mig.

Normanden.

3. Du, som hales ret, Han feerer altsig
mret. Du Andre at tale, er let, Og selv dog vort
man vort. Jeg skal for sige dig, At du var forste
Mand, Som over Denne Brud. I vort Sodeland.

Svensken.

4. Hvad som du lyster til, Du blues et at tale;
Jeg og fortælle vil, Jeg dig skal vorde en Plage,
Indtil jeg Norge faaer Under min Nærsdens; Da
der paa Skæde gaaer, Jeg bliver dog ikke lang.

Normanden.

5. Naar man om Vinren faaer, Du Norge
vafaa vinder, Det bliver dig for svært. At flyve
høie Linders Der du idag sk see, Hvor der sig
lykkes vil, Dig selv til Spøe og Spe, Om du
dig byder til.

Svensken.

6. Vil du dig rose af, At du idag har vunder,
Da jeg har tabet Blag, Da du derved har fundet
En stor Resoer og Rang; Der gik altsammen gode,
Jeg dog en anden Gang Kan dig tilbringe Spøe.

Normanden.

7. Jeg raader dig som Ven, Du albrig dig ind-
bilder, At komme meer igien. Det bliver dig til
Hinder. Dit falske stolte Mod Mod Normand
sviter ei, At albrig seere God Paa sig unyttig
Bei.

Svensken.

8. Dit Raad jeg følger ei, Men paa dig an vil
støde, Jeg dig skal værde lei, Da dig snart lægge
ode; Ja, Hunger, Sværd og Pål Dit Liv for-
sæte skal, Inden en skaller Tid Er du udi min Vold.

Normanden.

9. Rei som en aalen Mand, Sem al Forstand
har faaer, Din Tale naars kan Saaledes ufor-
stammet. Ja, om du Herre var Over den ganste
Jord, Du dog li stod dig an At bruge saadann
Ord.

Svensken.

10. Hvem haver giet dig Magt. Til mine Død at komme? For liget du det ei Tak. Jeg det vel eg kan sige, Du vær mig laste vil, Dig selv at rose saa, At du dig tænker til, Jeg af dig sige mig med maa.

Normanden.

11. Godebuds Kalde jeg. Vil tænke dig at fremme mig, Du som saakdes et. Ved uden Magt lode komme? Jeg dog vel mærke maa, Du bli bortfølgert har. For Penge til at staa, Og givet dig til ei War.

Svensken.

12. Jeg ei for Penge staaer, Du ikke sandt mon staa; Jeg faaer og givet Gaar, Saa er vi begge lige; Du een, jeg anden Gang. Et Pus vel vovet har; Vi begge for vort Land. Vi lige Baarer saer.

Normanden.

13. Jo Guld og Gulder har. Forbiret dine Taafer; At du ei bliver vaer, At du med Uret sanker Din Fordeel og Profit, Du for din Meier har, Jeg ligne kan forvist, Som Judas Penge var.

Svensken.

14. Det dog lidt bedre er, Man Røget har at hente, End at man har Besvær, Og Inter has at vente. Men dog for Penge stor. Jeg illegaer er skribt; Men for den Eed og Tro, Vort Konge af mig sik.

Normanden.

15. Langt bedre det dog var, Du alle dine Dage Dit Død at stige har, End Sværd ved Sids din draage; Thi den, du følges til, I Faldhed er oplært; For hæn at vove Blod. For dig er ikke vord.

Svensken.

16. Du jeg ei mere Spør Kan længer af dig
 tale, Det tages ei forgoet, At du saa dristige
 tale. Du spiser mig med det, Som mig ei mørde
 kan; Du mener dig saa høf Som du var bedste
 Mand.

Normanden.

17. Dig spoer jeg ei tør, Det mig ei heller
 kommer; Om jeg det vilde giør, Et Bree du
 dig skander; Thi høvd jeg taler har, Jeg vel for-
 svore vil; Om jeg dig er for svær, Vil jeg for
 ic spill.

Svensken.

18. Du er mig ei saa svær, Jeg dig dog Svær
 har givet; Men for vi Ryttær har, Jeg troer,
 vi Bæner blive. Jeg ligesaa som du Et Striden
 ledt her, Og nødes brænde Krud Endogsaa
 mod min Ven.

Normanden.

19. Jeg herpaa svære vil, Du Sandhed nu
 mon sig, Du nødes ogsaa til At kjæmpe og at
 stride. Vi begge onske saa. Sid Fred tilbage
 sprang, At høer med Freden maa De i sit eget
 Land!

E n d e .

Denne Bise indeholder ikke nogle Bevægegrunde
 U, som kan befærdre Stæls Vel; men den er kun
 for Lusthavende at svinge til Tidofordriv, og passet
 bedst at bruge i lystige Forsamlinger og Bærfæber,
 i hvilke man ikke noget Andet til Guds Vels kan svinge.

20

Nye Biser,

Den Første

indeholdende en Opminnering,

Den Anden

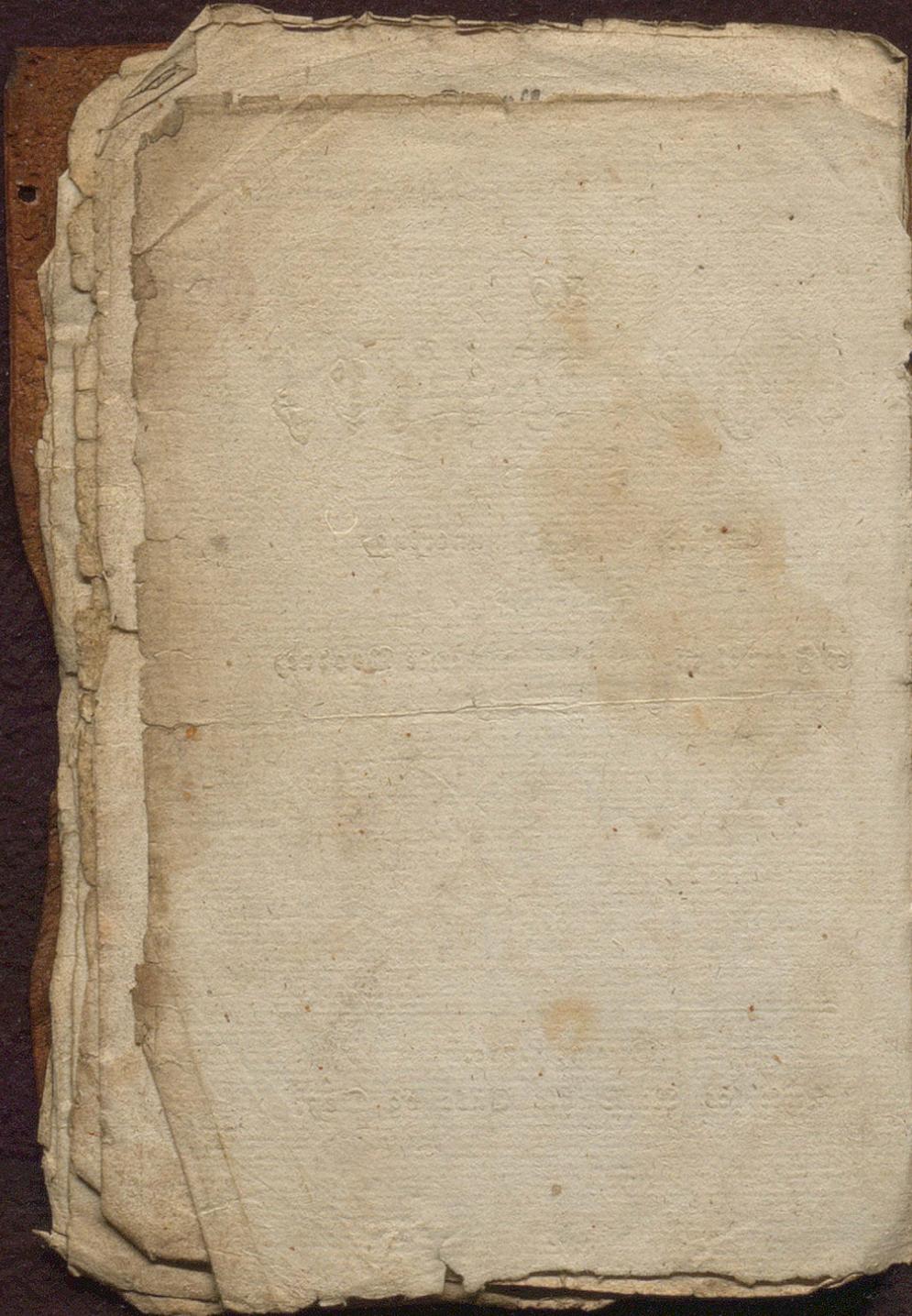
et Farvel til vore udcommanderede Brødre,

i Aaret 1813.

Bergen, 1813.

Trykt hos N. Dahls Enke og Søn.

I.

Mel: Jesu! din søde Høreling at smage,
eller: Moris, vor Moder, bedages af Elde.

Normanna-Konningen Fredrik den Gode
Vnder os drage til Grandsen igjens
Vredde! velan! værre freidig tilmode!
Held os! vi har ej fortjent en Uven,
Falskheden lurere — med tærende Hunger
Dræbte den os, stod det kun i dens Mages
O — men han lever den Gud, vi lovsunger,
Han, som har Manna i Ørken frembragt.
Ejngende

117
Sjungende spænde vi Sværdet i Velte,
Brødre! vi veed at det har ingen Nød;
Lykken den følger mandhaftige Helte,
Fælgsheden bærer paa Ryggen sin Død.
Venner for os ingen Taarer lad rinde,
Sværdet os Gud, den Retfærdige gav;
Intet i Nørrig skal Flenden vinde,
Intet, undtagen en æreløs Grav.

Under ærværdige Oldenborgs Stamme
Sag vore Fædre i Læ og i Læ;
Tordned' det stundum, monn' Lynilden ramme,
Aldrig saa monne de Normænd dog sige.
Sig vore Fædre vi blødende stride,
Indtil Stormveivet er draget forbi;
Falskhed af Harmen i Græsset skal bide,
Medens vi svinge som norffe og frie.

Dort med Kleinmodigheds klynkende Klage!
Gud er jo endnu vor fasteste Borg;
Tænker, naar engang vi kommer tilbage,
Tænker hvor Glæden er fød efter Sorg!
Længenof lave det sig til en Lørdag!
Gud styrer Kampens den blodige Dag;
Sortne lad Himlen, og ryste lad Jorden,
Kamme skal Hævnens det knusende Slag.

Jan B. Petersen.

II.

Wæh! Til Daaben! ses Istenborne Komme!

De, Brodre! Alfarmtrommen valler,
Den hvirvler paa Norriges Sjæld!
Til Afsted si Haanden udrakker,
Farvel, vore Brodre! Farvel!
Vi veed i det blodige Stævne
Hvild Argelift djevst I vil have,
Eder Skjulte, som raved' den Hungriges Brod—
De, Brodre! en Midding fortjener sin Dod.

Trods

Trods Fiendens Trudsel og Skanler,
Vort Hjerter saa roligt monn' staaer;
Vi veed, at de truende Lanke
I splitte som Aener og Straa.
O! stort Eders Kalb monne vaere;
At haevde vor Frihed og Vere!
Held os! at paa Eder det monne beroe,
Om Frihed og Vere i Norrig skal boe.

I mangen Træballie har døiet,
I følte saa tidt, naar det gjaldt,
Hvo Fienden gif under Djet,
Han seired og Niddingen faldt.
Om Hjertet hvor monne det lette,
At Tillid og Haab vi tør sætte
Til Gud, som i Kampens og Sorrigens Nal
Har aldrig sit trofaste Norrig forladt.

Thi sunge vi freidig tilmodel
O! Fiende for det, og Skæls!
De Normand de slaae dig for Jode,
Sambittighed slaer dig jo selv.
O, navn — om du kan — vores Brøde!
Ufkyldighed vil du skal bløde,
Du egger os selv til det blodige Bad;
Velan! i dit Blod skal vi kjøle vort Had.

Ukæmtrommen, atter moln' lyde —
Den adskiller Vennen fra Ven!
Saaet Haanden vi Eder skal byde
Til Velkomst, o Brødre! igjen,
Dort Dorsiges blomstrende Venter
Med Krandsen i Haand Eder venter,
Kan Helten, som drabeligt bruger sit Sværd,
Et Krandsen og Pigens Omfaenelse værd.

Norges Herlighed.

Boer jeg paa det høie Fjeld,
Hvor en Fin skjød en Keen med sin Kiffel paa Skien,
Hvor der sprang et Rildevæld,
Og hvor Nyperne plasked' i Lien;
Jeg med Sang vil mane frem
Hver en Skat, som laae skjult udi Klippernes Rister;
Jeg er glad og riig ved dem,
Køber Vin og klarerer Udgifter.
Klippens Top, som Granen bær,
Muntre Sjæles Fristad er;
Verdens Tummel neden for
Til min skyhøie Bolig ei naær.

Boer jeg i den grønne Dal,
Hvor en Elv løber let gennem flovrige Sletter,
Hvor Lovhytten er min Sal,
Hvor den voxende Grøde mig mætter,
Hvor det muntre Faar og Lam
Tripper om, nipper Løv, og hvor Dyrene løge;
Seer jeg høit til Modens Kram
Og til Kenter, som Rigdom forøge.
Fra min lave rolige Dal
Seer jeg mange Mægtiges Fald,
Sidder paa min Tue træg,
Og udtaummer en Glædsskabs Pokal.

Boer jeg ved den nøgne Strand
Paa en Holm, fuld af Vg mellem rullende Bølger,
Hvor en Fuglehær paa Vand
Sild og Brisling og Morten forfølger;

Drak jeg da en Fiskebræt
Fuld af Kogn, saa min Baad var paa Vej til at synke;
Og jeg saa blev glad og mæt,
Maa den Gjerrige længe nok klynke.
Gent Ket nok paa Nøisomheds Bord:
Fisken svømme! det var et Ord;
Derpaa drak jeg mig et Glas,
Sang og drak Fiskeriernes Flor.

Sjunger Bjerg og Dal og Strand:
Guld af Bjerg, Bred af Dal, fuldt af Fiske fra
Stranden;

Saa maa Tossen drikke Vand;
Elsker Viin udi Glasfæt til Kanden!
Norges Land er ingen Ørk,
Glæden fødes og der udaf selve Naturen;
Være hvo som vil en Tyrk,
Støde tørstig og vranten og skuren.
Vi drak Norges Hæder og Held,
Sang om Strand, om Dal og om Fjeld,
Alting blomstre for Enhver,
Som vort Land og vort Selskab hae Kjer!
J. N. Brun,

Den norske Bondes Sang.

Mel. For Norge Kæmpers Fødeland.
Jeg er saa froe, jeg er saa glad,
Jeg er min egen Herre;
Jeg Fogden ei skal spørge ad,
Om jeg tilfreds maae være;
Jeg stræbe kan og vil, og Held
Skal møde mig fra Dal og Fjeld;

Jeg gi'er min Skat, gjør Ket og Skjel;
Dg er min egen Herre.

Mit Huus er lavt, men reent det er,
Min egen Tomt det bærer,
Dg aabent staaer det for enhver,
Som Gud og Kongen ærer.
Kom Bonde, bød jeg ham min Haand,
Kom Ridder, bød jeg samm: Haand;
Jeg frygter Gud, men ingen Mand;
Jeg er min egen Herre.

Mit Leie ingen spotte maa,
Jeg holder det i Vre;
Jeg veed at Søvn paa bare Straae
Kan tryg og qvægsom være.
Naar Soel forghlder Bjerge-Top,
Jeg da med munter Sjet og Krop
Til Dagens Arbeid iler op.
Dg saadant bør det være.

Min Mad er simpel, og min Drif
Med over Klippen flyder:
Men mon den mere Styrke fik,
Som Snefe Ketter nyder?
Mon han er mere glad, end jeg,
Som henter paa en farlig Vet
Sin rare Viin? Jeg mener Nei!
Vand lødsker, styrker, fryder.

Uf Klæder Andre bryste sig
Med meget mindre Foie.
Den Hjord, jeg føder, skenkte mig
Min simple Vadmel's Trøies.

Men den er varm, og heel og reen,
Dg spunden af min Datters Teen,
Min Kones Fingre sømmed den:
Kjær er mig denne Trøie.

Min Hustru er mig meget kjær.
Dog ingen Skjønhed mere;
For Husets Dont hun Omsorg bær,
Dg det er Konens Ære.

Ja jeg var utaknemuelig,
Om, Kone! jeg ei elskte dig:
Du raske Søner skjenkte mig,
Dg Døtre, Egnens Ære.

Min Datter, træd i Moders Spor!
Det kan umueligt feile,
At naar du bliver engang stor,
Bil Snefe til dig beile
Dg lyd saa Koffen i din Barn,
Dg fast dig i din Elfers Arm;
Bed Elskov findres Livets Harm
Det kan umueligt feile.

Min Son, vær glad udi dit Kald
Som jeg, din egen Herre;
Som jeg, du ingen spørge skal,
Om du tilfreds maae være.
Stræb som din Far' har stræbt, og Held
Skal møde dig fra Dal og Fjeld;
Betal din Skat, gjør Ret og Skjel,
Dg vær din egen Herre.

Jens Setlitz.

Bergen. Trykt hos Chr. Dahl, B. S.
Kaaes tilfsjeb hos Boghandler Arne E. Wichne.

Reisen til Vinlandene.

No Drikkweise.

B e r g e n.

Troft og tilkjæbs hos Chr. Dahl K. S.

Saa paa de solvblaalande
Ved Portugal vi laa
:: Og tage Ladning .: :
Vi Reisen nu forcere
Eil Hoiden af Mada
:: Og saa affted, aff .: :

Hør:

:: Halle! Hallo! He-Hallo!
Vi seile og vi roe. : :

Ehi Frankrig atter er,
Dens gyldne Drue ker,
:: Der er det godt boe. : :
Fra Portugal og Cien
Vi drage til Chamhien,
:: Er slaae vi os Roe. : : :

Hør:

:: Halle! Hallo! Alle! Hallo!
Er slaae vi os tilRoe. : : :

Naar vi nu hjemaffulle,
Saa er vi sagtens ilde,
:: Og komme knap efra. : :
Det gaaer, det kani seile,
Jeg mærker alt vi se,
:: Vi seile rundt, arral : : :

Hør:

:: Halle! Hallo! Alle! Hallo!
Vi seile og vi roe.

